

Rolnummer 853

Arrest nr. 67/95
van 28 september 1995

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 21, zesde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gesteld door de Raad van State.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters L. De Grève en M. Melchior, en de rechters L.P. Suetens, H. Boel, L. François, G. De Baets en R. Henneuse, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter L. De Grève,

wijst na beraad het volgende arrest van onmiddellijk antwoord :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen*

Bij arrest nr. 53.685 van 13 juni 1995 in zake J.-M. La Haye tegen de Belgische Staat heeft de Raad van State, afdeling administratie, de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1° Schendt artikel 21, zesde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet, waar dit artikel een vermoeden van afstand van geding instelt ten aanzien van een verzoekende partij die nalaat binnen een termijn van dertig dagen die ingaat met de betekening van het verslag van de auditeur waarin de verwerping of de onontvankelijkheid van het beroep wordt voorgesteld, een verzoek tot voortzetting van de procedure in te dienen, terwijl een verzoekende partij in wier zaak het verslag van de auditeur besluit tot de gegrondheid van het beroep, wel recht heeft op een beoordeling door de staatsraden ?

2° Schendt diezelfde bepaling de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet indien dat vermoeden van afstand van geding weerlegbaar is ?

3° Schendt diezelfde bepaling de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet indien dat vermoeden van afstand van geding onweerlegbaar is, behoudens overmacht of onoverkomelijke dwaling ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Het geding voor de Raad van State betreft een beroep tot nietigverklaring dat J.-M. La Haye op 10 december 1987 heeft ingediend tegen het koninklijk besluit van 6 november 1987 waarbij J. Logie wordt benoemd tot ondervoorzitter van de rechtbank van koophandel te Brussel.

Bij de kennisgeving van het verslag van de auditeur op 18 mei 1994, vestigde de hoofdgriffier de aandacht van de verzoekende partij erop dat krachtens het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, de verzoekende partij over een eenmalige niet verlengbare termijn van dertig dagen beschikt om bij de griffie een verzoek tot voortzetting van de procedure in te dienen; in die kennisgeving werd tevens melding gemaakt van artikel 21, zesde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, krachtens hetwelk bij het niet-eerbiedigen door de verzoekende partij van laatstgenoemde bepaling, de Raad zonder verwijl uitspraak doet, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

De verzoekende partij legde pas op 11 oktober 1994 ter griffie een schriftelijke verklaring neer luidens welke zij de rechtspleging wenste voort te zetten.

In antwoord op het alsdan door de auditeur-generaal op grond van artikel 14^{quater} van de procedureregeling opgemaakte verslag, diende de verzoekende partij op 7 maart 1995 een « repliek » in, waarin zij de grondwettigheid van artikel 21, zesde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State betwist en vraagt dat de Raad van State drie prejudiciële vragen aan het Hof zou stellen.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

De expeditie van de in het Nederlands en het Frans gestelde verwijzingsbeslissing is op 16 juni 1995 ter griffie ingekomen.

Bij beschikking van 16 juni 1995 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel van het Hof

aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

Bij beschikking van 21 juni 1995 heeft het Hof beslist dat het onderzoek in het Nederlands wordt gevoerd.

Op 21 juni 1995 hebben de rechters-verslaggevers L.P. Suetens en R. Henneuse, met toepassing van artikel 72, eerste lid, van de organieke wet, het Hof ervan in kennis gesteld dat er aanleiding zou kunnen bestaan om een arrest van onmiddellijk antwoord te wijzen.

Overeenkomstig artikel 72, tweede lid, van de organieke wet is van de conclusies van de rechters-verslaggevers aan de partijen in het bodemgeschil kennisgegeven bij op 22 juni 1995 ter post aangetekende brief.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

Over de drie prejudiciële vragen

1. Artikel 21, zesde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt :

« Ten aanzien van de verzoekende partij geldt een vermoeden van afstand van geding wanneer zij, binnen een termijn van 30 dagen die ingaat met de betekening van het verslag van de auditeur waarin de verwerping of onontvankelijkheid van het beroep wordt voorgesteld, geen verzoek tot voortzetting van de procedure indient. »

De prejudiciële vragen betreffen de bestaanbaarheid van die bepaling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

2. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

3. Het door artikel 21, zesde lid, ingestelde verschil in behandeling tussen de verzoekende partij in wier zaak het verslag van de auditeur besluit tot de onontvankelijkheid of de verwerping van

het beroep tot nietigverklaring, enerzijds, en de verzoekende partij in wier zaak het verslag van de auditeur besluit tot de gegrondheid van het beroep, anderzijds, berust op een objectief criterium en is redelijk verantwoord.

De taak van de auditeur bestaat erin een eerste objectieve wettigheidscontrole ten aanzien van bestuurshandelingen en beslissingen van administratieve rechtscolleges uit te oefenen en niet alleen de leden van de Raad van State maar ook de gedingvoerende partijen daarover voor te lichten.

De wetgever heeft geoordeeld aan de verzoekende partij, in wier zaak het verslag van de auditeur besluit tot de gegrondheid van haar beroep, geen wettelijke verplichting te moeten opleggen om op dat verslag te reageren : zij vermag immers redelijkerwijs te oordelen, in het licht van het voor haar gunstige verslag, dat er voor haar geen aanleiding bestaat om alsnog bijkomende procedurestukken in te dienen.

De situatie van de verzoekende partij, in wier zaak het verslag van de auditeur besluit tot de onontvankelijkheid of de verwerping van het beroep, is gans anders. Het verslag dat door de auditeur is opgesteld beëindigt weliswaar niet de behandeling van de zaak - het is de bevoegde kamer of de algemene vergadering van de afdeling administratie die beslist -, maar geeft toch aan dat er ernstige redenen zijn om te aanvaarden dat het ingestelde beroep onontvankelijk of ongegrond is. De wetgever vermocht ten aanzien van die hypothese aan de ontstentenis van reactie van de verzoekende partij binnen de voorgeschreven termijn de betekenis van een afstand te hechten.

4. Hoe zwaar ook het gevolg van de niet-naleving van de termijn die geldt voor de indiening van een verzoek tot voortzetting van de procedure, voor de verzoekende partij moge zijn - zij leidt immers tot een afstand van het geding -, een dergelijke maatregel is niet kennelijk onevenredig ten aanzien van de door de wetgever nagestreefde doelstelling, namelijk het inkorten van de duur van de rechtspleging, gelet op het algemene rechtsbeginsel dat de strengheid van de wet in geval van overmacht of van onoverwinnelijke dwaling kan worden gemilderd, beginsel waarvan de betrokken wet niet is afgeweken. De verplichting om binnen de termijn een procedurestuk in te dienen, waarvan de inhoud zich kan beperken tot de loutere bevestiging dat de verzoekende partij in haar vordering volhardt, is een vormvoorschrift dat, ten aanzien van de voormelde doelstelling, geen onevenredige last teweegbrengt.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat de prejudiciële vragen negatief moeten worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 21, zesde lid, van de bij koninklijk besluit van 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 28 september 1995.

De griffier

De voorzitter,

L. Potoms

L. De Grève